

בכפר מנחם

גיליון מס. 191

ערב ראש השנה תשע"ב ספטמבר 2011

כפר מנחם

חברי אגודה ותושבים יקרים,

ברצוני לאחל לכולנו שנה טובה, רוויה באתגרים הישגים והצלחות.

במובנים רבים השנה הקרובה מהווה הזדמנות לשנות את שדרש ולפתח את תחומי החיים והקהילה ביישוב. אני קורא לכולנו להשתלב בעשייה ובקידומו של המפעל החברתי המפואר שיצרנו יחדיו.

במקביל לחיים ולאגודת המיקומיים החברה הישראלית חווה תהליך מרענן של ברור ערכי תוך מתן ביטוי לסולידאריות חברתית ומתוך שאיפה לגבש חוסן כאשר מנגד אירועים גלובליים מדיניים וכלכליים מיצרים סביבה של חוסר וודאות ואי שקט.

כולי תקווה שהשנה העומדת בפתח תהיה שנת הכרעה והתייצבות, שנה מכוננת, שנת שלום. שנדע רק נחת וסיפוק מעמל כפינו...

שנה טובה ומתוקה.

שי בר

יו"ר אגודת מתיישבי כפר מנחם

ראש השנה - חלל בראשית

באחד בתשרי מסתיים ומתחיל אחד מחזר הימים, השבועות והחודשים של השנה העברית.

ועל שום מה צווקא האחד בתשרי על שום יום הציון לבריאה ראשית היות העלם וראשית היות הצמן, או לפחות ראשית היות מספר הצמן, או הצמן אחת אחד בתשרי הוא יום הולדת לעולם.

ונצייק באמת זהו יום הולדת כי מנינו מתחיל לא ביום הראשון לבריאה אלא ביום השישי שנאמר בו "נעשה אדם..." האחד בתשרי הוא איפוא יום הולדתו של אדם. לפי המסורת היהודית יום זה שמציינים בו תחילת מעשה בראשית ובייחוד תחילת מעשה אדם, הוא יום הציון, שבו יוסה אלוהים למשפט על כל בני האדם, וחולץ את ציוןם לפי מעשיהם.

התוכן החוויתי הרשמי וההסותי של היום נובע מאותה הנחה שיום ראשית הצמנים הוא יום הציון.

מכאן, מתאים לייחד את העת בה מסתיים מעלל השנה ומתחיל מעלל חדש לחשבון נפש, ומבט רחב על חיינו בתקווה שניפק לקחים ונצילות במשימת ההתחזקות לקראת העתיד המוכה לנו.

אני מקווה שהשיפור העומד על סדר יומנו אכן יביא להתחזקות המקווה יתבאר שנה וקאלותיה תחל שנה ובפכותיה"

יהודית אפרתי

ערב ראש השנה שאלתי מספר תושבים איך הם רואים את שהתרחש בישוב בשנה החולפת ומה ציפיותיהם לקראת תשע"ב.

אני מביאה את דברי התושבים :

12.9.2011

שלמה ברוידא

שמי שלמה ברוידא נולדתי בכפר מנחם ואני חבר קבוץ.

הורי רח'יה ואברהמ'ל היו בין ששת הראשונים שהגיעו למה שבהמשך הפך קיבוץ כפר מנחם.

הם הגיעו ארצה ב-1932 לפתח תקוה ואחר כך עברו להדר, שם התרכז קבוץ אמריקה כרית, שחבריו הקימו ב-1939 את כפר מנחם.

כפר מנחם היום הוא קבוץ בן 72 שנה עם נהלים הסדרים ומסורת.

כל מה שנבנה בקבוץ כפר מנחם עד היום נבנה בזיעת אפם של הורינו וחברים שבנו את ביתם עבורם ועבור ילדיהם.

כל מה שנבנה בכפר מנחם שייך לחברי קיבוץ כפר מנחם.

במהלך השנה שעברה התברר שיש אי הבנות בנושא: מה שלי, מה שלך ומה שלנו.

להבנתי, הכל שלנו, אבל אני בהחלט מוכן ואשמח לשתף את תושבי ההרחבה בשימוש בנכסים, אבל לא בבעלות בנכסים.

ברור שלשימושים אלו יש עלויות עליהן יש לקיים משא ומתן ולנסות להגיע להבנות (לא דרך תשלום המיסים).

נכסי כפר מנחם הם הבסיס הפרטי והכלכלי של כל חברי הקיבוץ וזה חלק מהבית של כל חבר וחבר.

הורינו בנו את ביתם, כאשר הבית שימש רק כבית מגורים להורים בלבד. בתי הילדים, חדר האוכל, מטבח, מכבסה, מועדון (חדר קריאה), מרפאה, חדר חולים (איזולציה) הם מבנים משותפים במרכז הקיבוץ שימשו במשותף את כל חברי הקיבוץ.

להבדיל מכל אחד ואחד מתושבי ההרחבה, שבנה מראש את ביתו מבצרו, כשבבית יש חדרי ילדים, חדר אוכל, חדר כביסה וכו'. אצלנו אלו הם במבנים המשותפים שבמרכז הקיבוץ.

לדעתי, במידה ולא תהיה הבנה בנושא זה, אין מה להמשיך עם הגישור וחבל על הכסף.

מרבית תושבי ההרחבה הם אנשים נפלאים, ברמה ובאיכות גבוהה, שבהחלט מלמדים אותנו דברים שונים ועם מרביתם כיף ונעים לשוחח ולשתות קפה ללא קשר ליחסי קיבוץ הרחבה.

יחסים טובים ואפילו טובים מאוד יכולים להיות גם כשיש התנהלות של ועד מקומי עם מעורבות ומחויבות מינימאלית בין אלו שגרים בהרחבה לבין אלו שגרים בקיבוץ ולהיפך.

אני מצפה שבשנה הבאה יעבור ניהול הישוב לוועד מקומי ועם הזמן נלמד לאט לאט לחיות ביחד ולכבד אחד את השני.

שתהיה לכולנו שנה טובה

שלמה ברוידא

משה יהונתן שנה שלישית בהרחבה. נשוי למירב ואב למיטל (בת 18.5) ועמית (בן 14.5).
מורה לכימיה ומתמטיקה בכתות י"א-י"ב בבית ספר בבת ים.
משה יהונתן הציג את עמדתו לגבי התנהלות הישוב.
אני מביאה את דבריו:

אפשר לפתור את הבעיות בלי מלחמות

קודם כל הייתה פה מלחמה גדולה. אני לא הייתי מעורב בה. אני לא מבין מי נגד מי ואני לא מבין למה צריך להלחם ולא להיות ביחד.

לתפישתנו (שלי ושל אשתי), באנו להרחבה, לא כדי להיות חברי קבוץ, אבל רצינו להיות שותפים בעשייה החברתית שמתרחשת כאן.

כשנחתתי כאן ניסיתי להשתלב. כבר באירועי שנת ה-70 צילמתי את סרט האירועים והכנתי את הקלטת שחולקה לתושבים. אני שותף לטקסים המתקיימים בישוב וגם מנגן. כאמור, אני באתי להיות שותף בחלק החברתי וזו המטרה שלי. מקבלים פה שירותים וצריך לשלם עליהם זה ברור ומובן.

אני מאוד מסויג מהמלחמה ומהדרך שלה עם המילים המרובות ואני לא מצליח להבין את חילוקי הדעות. יכולים להיות ויכוחים, אבל לא בדרך הזו.

החלטתי, שאת הראש שלי אני לא מכניס למלחמה זו. אני פשרן ואוהב לזרום עם הזרם. אקבל את דעת הרוב. כעת הרוחות נרגעו וזה סימן טוב.

אני חושב, שאפשר לפתור את הבעיות לא במלחמות ובאנטי, אלא ביחד. צריך למצוא את עמק השווה שיתאים לרוב.

הציפיות שלי – אשמח אם הפעילויות החברתיות, בגללן באתי ילכו ויתגברו. אני אוהב את העשייה המשותפת ומוכן לקחת בה חלק. זה גם בשבילנו וגם בשביל הילדים שלנו. זה חלק מהשייכות שלנו למקום, חלק שאתה שותף ופעיל בקהילה, במקום להסתגר בבית. מי שרוצה להסתגר בבית לא נמצא במקום הנכון. זו הראיה שלי. כל אחד ושיקוליו.

ליאור לוי

שנה רווית מתחים שליליים ובסיומה התפתחות חיובית ותקווה

ליאור לוי תושב ההרחבה וחבר הוועד הקודם.

שאלתי איך הוא רואה את השנה החולפת בישוב ומהן ציפיותיו לקראת תשע"ב?
אני מביאה את דבריו:

במהלך השנה שחלפה היו לא מעט רגעים בהם חשבתי כי הנה אנו עומדים בפני התפרקות טוטאלית. שיאים חדשים בכללי השיח התרבותי נשברו שוב – התוקפנות המילולית, הלבנת פני חבר ברבים והירידה הכול כך נמוכה ורדודה לגופן של נפשות פועלות ולא לגופם של עניינים, הייתה מבחינתי כהוצאת דיבה. נציגי ציבור, מתנדבים, הוקעו מעל במת "פורום השמירה" כאילו היו עבריינים, פושעים חסרי צלם אנוש. שכחנו לרגע את כוחן של המילים ואת העובדה הפשוטה כי לאנשים המותקפים ישנם ילדים, קרובי משפחה, חברים ושכנים. חבל לי מאוד שאחרי 3 שנים לא הצלחנו ליצור במה משותפת וקבועה לשיח והתדיינות שלא במסגרת אסיפת יישוב. עוד יותר מפריע לי, שהתכתבות באמצעות דוא"ל מתנהלת ברשימות תפוצה חלקיות ומוגדרות, שלא מקיפות את כלל חברי היישוב.

כלל ועדות הישוב, אינן מתפקדות או שאינן מאוישות. אין ועדת תרבות, לא שומעים על עבודתה של ועדת הביקורת וועדת התשתיות. ועדת היגוי לחינוך הבלתי פורמלי, לשמחתי, קורמת עור וגידים בימים אלה, לאחר הפוגה ארוכה בה לא היה שום גוף תושבים שעוסק בחינוך.

כל אלה אינם מהווים עדות חיובית ליישוב קהילתי משגשג כפי שאנו מתעתדים להיות. הנקודה החיובית היא, שדווקא בהעדר ועדת תרבות היו שני אירועים מרשימים שבוצעו בהתנדבות – הפנינג שבועות ביוזמת אביב קוחל ומסיבת קיץ בברכה ביוזמת רונן נאור.

נראה לי גם כי גם לקיבוץ כישות בעלת מסורת, עדיין קיים קושי בדברים מסויימים להיפתח ולזמן לעשייתו את כלל התושבים. הדבר מתבטא למשל ב"מועדון הסרט הטוב", שהינו רעיון מהנה ומיוחד בו מוקרנים סרטי איכות אליהם מוזמן הבימאי או המפיק לשיחה שאחרי. פעילות מסוג זה צריכה להיות מפורסמת ופתוחה לכלל התושבים.

אני מכיר ומקבל בחיוב את הרצון של קבוצה כזו או אחרת ליהנות מאירוע אינטימי ואיכותי אך הוא חייב להתקיים בהליך פתוח לכולם.

קשה, כנראה, להצמיח פה דמות של רכז תרבות, שיקבל שיתוף פעולה רחב.

כל התשתיות נמצאות בקבוץ וכל מה שנעשה מחוייב להישען ולהיעזר בתשתית הקיבוצית, דבר המצריך ומחייב שיתוף פעולה של חברים/תושבים מהקבוץ ומההרחבה.

מחד זו יכולה להוות נקודת תורפה ומאידך נקודה לחיזוק הקשר ושיתוף הפעולה כפי שראינו באירועים שתוארו לעיל. ייתכן ומחוייב בשלב זה לפחות להקים צוות ריכוז תרבות משותף של שני אנשים; מהקבוץ ומההרחבה.

נושא אחר שבו נחוה חסר הינו החינוך הבלתי פורמלי. נוצר מצב לפיו העדר מענה מספק לקבוצת ילדים בשעות אחר הצהריים הצמיח יוזמות הוריות חלופיות. היוזמות ההוריות, שקמו הינן סקטורליות – כלומר, מתקיימות לפי קבוצת גיל אך הן משותפות לתושבי כלל היישוב. עד כה בקרב ההורים שילדיהם, משתתפים בקבוצות אלו יש שביעות רצון רבה מן הפעילות.

מבחינתי, ואני אומר זאת גם לאחר שרשמתי את בתי לקבוצה שכזו, יש בכך טעם לפגם, שכן ביישוב קהילתי כפי שאני רוצה שיהיה, יש ליצור מערכת חינוך בלתי פורמלית אחת מסודרת הכוללת את כלל שכבות הגיל אי עד י"ב ולהכיר בעובדה שיתכן והיא לא תוכל לתת מענה לכל ילדי הישוב.

אני חושב, שהשקט הנוכחי שיש כעת לאחר "העימות האחרון" באסיפה, צריך לייצר עשייה ברוכה. שכן סוף סוף אחרי תקופה ארוכה מידי **קיבל וועד היישוב לגיטימציה לפועלו**, ואני מקווה מאוד שהוא יידע לתעל זאת להמשך עשייה ברוכה.

לראשונה, החל מאמצע אוגוסט יש מזכיר ישוב נבחר, שיחד עם תהליך הגישור בו התחלנו, כולי תקווה שאנו על דרך הרבה יותר חיובית.

הציפיות לקראת השנה המתחדשת:

אני מייחל להתפתחותו של תהליך בונה ודיאלוגי שבו הוועד יחד עם מזכיר הישוב וצוות הגישור יצמיחו תהליך הדברות פתוח, כן וחסר אינטרסים צרים.

אני מקווה, שההתכתשות תנותב להסכמות שצריכות להיווצר.

נראות תהליך גישור מאוד חשובה ואני חושב, שעם הרבה רצון טוב של שני הצדדים אפשר לפתור את הבעיות. די ברור לאן תגענה ההסכמות, ועם ויתור הדדי מהיר, התהליך יהיה קצר יותר ואפילו זול.

אני חושב, שלאחר שייבנו ההסכמות התושבים ביישוב יהיו שלווים יותר ופתוחים לשיתופי פעולה רבים יותר. הכל כנראה קם ונופל על כסף ואני מקווה שתהיה נכונות רבה יותר מצד הקבוץ להפסיד אולי הכנסה לא מבוטלת אך להרוויח ציבור שלו, יוזם אכפתי ומעורב.

שנה טובה

ליאור לוי

גילי אולסואנג

בניסיון לסכם את השנה שחלפה, עלו בראשי תמונות מאירועי התרבות והחינוך בקהילה ותחושות של גדילה ושל שותפות. למשל: אירועי שבועות, שבהכנתם השתתפה קבוצה גדולה של אנשי היישוב; הפעילויות השונות בחגי תשרי; תערוכת הצילומים שנערכה לכבוד פתיחת בית הספר "האלה" ועוד. אני חושבת על הקשרים המורכבים בין אנשים: מחד, הישיבות הסוערות בחדר האוכל, על הרגשות שעלו בהן ומתוכן. מאידך, תחושת האחוה הקיימת, כפי שהיא באה לידי ביטוי בהפגנה בדשא שלפני חדר האוכל, ברחבת "הכל-בו" בזמן שהילדים מזילים קרטיבים או במסיבות המבוגרים. אני מקווה שתהליך הגישור שהחל יהווה התחלה לזמנים יפים שבהם יגברו תחושת היחד והרצון לעשייה משותפת. אני חושבת גם על דור המבוגרים בקיבוץ ועל השינויים שהם חווים ברמה הקהילתית וברמה האישית. גם אם לחלקם הדברים נחווים בריחוק מה – הרי שהם חלק חשוב בקהילה ואנו זוכרים אותם. במערכת הגיל הרך נוצרה תחושה של התייצבות ויצירת סדר תחת ניהולה של יהודית שהם ואני מאחלת לה בהצלחה גם השנה. אני מתרגשת עם כניסתו של שחר, בני הבכור, לכיתה א' ומאחלת לכל התלמידים שנה מוצלחת ולכולנו שנה של בריאות ושל שקט.

גילי אולסואנג

חברי קבוץ רבים לא רצו להתראיין ובטאו תסבול רב מאוירת השיח שרווחה בישוב בשנה החולפת. היו שציינו שרק מיעוט קטן היה תוקפני כלפי הקבוץ, אך הם קבעו את הטון והרוח. הדוברים ציינו, כי יתכן ואנו עומדים בפני התפתחות אופטימית וחבל להתייחס לעבר. חלק מהחברים טענו, כי חלק מתושבי ההרחבה נוהגים בחוסר רגישות וכבוד להסדרים של הקבוץ ולמסורת רבת השנים שהתגבשו בישוב. עוד ציינו, כי אין הם חשים אמפטיה לקושי שלהם להסתגל לשינוי.

שנה טובה ומבורכת – שנת הדברות ושותף פעולה, שיבנו מוסדות הישוב ומסורותיו.

הביאה לדפוס יהודית אפרתי

מתכון ללחם אגוזים וצימוקים

חומרים	אופן ההכנה
600 גר קמח לבן	ממיסים את השמרים בחצי כוס מים ומערבבים עם הקמח הסוכר והדבש מוסיפים מים עד שהבצק הופך חלק וגמיש. מניחים להתפחה עד להכפלת הנפח מוסיפים מלח אגוזים וצימוקים ולשים בשנית.
1 וחצי סוכר	מניחים להתפחה חוזרת עד להכפלת הנפח. קורצים כ-5-6 עיגולים מהבצק ומניחים אותם בחפיפה בתוך תבנית סיר פלא או קוגלהוף. מניחים להתפחה חצי שעה. מורחים בחלמון ביצה מדולל במים.
3 כפות דבש	
30 גר' שמרים	
1 כפית מלח	
כוס וחצי מים פושרים (בערך)	
75 גר' אגוזי מלך	
50 גר צימוקים	

בתאבון

רויטל בן יהודה-אמויאל

נערים שגירי יואב בליהי ואל

אמיר סביר (תלמיד י"א) חזר מביקור בליהי ואל, כנציג נערי יואב. הוא תיאר את מעשי חברי המשלחת.

אני מביאה את דבריו:

היינו 4 חברי משלחת העולים לכיתות י"א, י"ב – עדי (בת מכפר הריף), ניבה (מסגולה), אביאור (מנגבה) ואני (מכפר מנחם). נוסף עלינו מלווה משלחת בוגר - זיו מנחם מבית ניר. שהינו בליהי ואל כחודש וחצי.

כולנו התנדבנו להשתתף במשלחת ועברנו ראיונות, סדנת מיון והכנות לקראת הנסיעה.

השתתפנו כמדריכים במחנה יום של J.C.C.- Jewish Community Center.

הדרכנו לרוב לבד עם מדריכים מקומיים במחנה, אך בפעילויות על ישראל הדרכנו בזוגות (אני ועדי היינו זוג הדרכה אחד, ואביאור וניבה היו זוג הדרכה שני). במחנה עבדנו עם קבוצות של ילדים בגילאי 3-14 שנים. הקבוצות התארגנו לפי גיל 3,4-5,6-7,8-9,10-11,12-14, תוך הפרדה בין בנים לבנות, פרט לבוגרים ביותר ולקטנים ביותר.

אנחנו – המדריכים מישראל, הצטרפנו אל המדריכים המקומיים (בגילאי 18 ומעלה, לרוב בני 19 או עשרים וקצת). כל שבוע עבדנו עם קבוצה אחרת, כדי ליצור קשר עם כמה שיותר מדריכים וילדים, כדי שיכירו אותנו באופן אישי וכדי שנשאיר חותם ישראלי ואישי על משתתפי הקייטנה. לדעתי, פעולה זו התבררה כמוצלחת, מפני שבאמת נקשרנו ליותר מדריכים וחניכים המחנה, וזה פשוט היה יותר כיף.

חלק מהזמן בצענו פעילות מדריך רגילה – ללוות את הילדים לטניס, לכדור רגל, לאמנות וכו'. על זה הוספנו פעילויות על ישראל, שנקראו Israeli fun, אותן העברנו אנחנו בזוגות ההדרכה.

לדוגמה, בשבוע המים ארגנו משחקים ומתודות לחסכון במים והסברנו על מקורות המים בישראל ומגבלותיהם. למשל, עשינו מרוץ שליחים, כאשר הילדים מחזיקים כוס מים בידם, וצריכים להיזהר על כל טיפה וזאת כדי שישפכו כמה שפחות מים.

בנוסף, בתחילת כל פעולה לימדנו את החניכים את מילת היום-מילה בעברית שחשבנו עליה בהתאם לפעולה (למשל ים, מים וכו'). דבר זה היה מאוד מצחיק מפני שגם המדריכים ניסו להגיד את המילים, וגילו שזה יותר קשה ממה שחשבו. זאת ועוד, לימדנו אותם משחקים ישראלים כמו תופסת עכברים, דג מלוח, חתול ועכבר ועוד. ברוב הפעולות ניסינו להחדיר קצת עברית, בין אם זה בשם המשחק, או בספירה עד שלוש בעברית, ונראה היה שהילדים נהנו מאוד.

במחנה היה גם שבוע ישראלי, שבו הכנו את מפת הארץ ותיארנו את ההרים, הערים והישובים בישראל (למשל הסברתי על החיים בקיבוץ), והכנו פיתות בטאבון במשך כל השבוע והילדים מאוד נהנו מזה. השיא היה בים שישי של אותו שבוע. אותו יום היה יום ישראל, שכולו פעילויות שלנו – *אביאור הנחה פעולות הכנה לצבא – ריצות, שכיבות שמיכה, אתור נ.צ וכו'.

*עדי הנחתה תחנה לריקודי עם – לימדה את צעדי המחולות והרקידה הורה.

*ניבה הנחתה תחנה של אמנות ובה סמלים שונים – דגלים, חמסות, מנורות וכו'.

אני קיבלתי מהמחנה מפת ארץ ישראל ענקית בגודל של כ- 15x4 מטרים. הכנתי פתקים ועליהם שמות הישובים וערים חשובות בארץ, ועליהם היה לאתרם. נוסף לכך ערכנו תחרות "פינג פונג" ערי ישראל, כאשר כל קבוצה הייתה צריכה לציין שם של עיר בא"י, והראשונה שלא ציינה עיר בזמן נתון- נפסלה. לגדולים גם הראנו את עזה והסברנו על גלעד שליט, וכל הבעיות והקונפליקטים לגביו. החניכים והמדריכים התענינו, שאלו שאלות וביטאו אהדה.

את הפעולות הכנו כבר בארץ באופן מסודר עם זיו, והעברנו אותן כמובן באנגלית. לא נתקלתי כלל בקשיי תקשורת.

בנוסף לכל העבודה במחנה, יצאנו עם הקבוצה הבוגרת (14-12) גם לטיולים לפילדלפיה ול- Hershey's park , שכלל פארק שעשועים וסיור במפעל שוקולד. בטיולים היה לנו יותר חופש, והרגשנו יותר כמו אחים בוגרים, השגחנו שלא יעשו שטויות, אבל נהנו איתם.

בזמן שהותנו בארה"ב התארחנו אצל משפחות מאמצות. החלפנו 5 משפחות והן דאגו לנו לבלוי והנעמת הזמן. הבנות ואנחנו גרנו בבתים ואף פעם לא ביחד.

ל-4 מהמשפחות היו ילדים בגילאי העשרה והתחברנו אליהם וכייפנו אתם. למשפחה האחרונה בה התארחנו היו ילדים בגילאי שנתיים, 4 ו-7 ואתם נהיננו לא פחות, מפני ששיחקנו איתם והיינו כמו אחים בוגרים בשבילם.

התייחסו אלינו ממש יפה. דאגו לנו יותר ממה שאפשר לתאר במילים, שלא נהיה משועממים ושלא נרגיש אי נוחות.

עם אחת מהמשפחות, אני ואביאור נסענו לבית הכנסת המקומי ונפגשנו שם עם אנשי הקהילה. היהדות היא שמחברת אותם לקהילה וחברה אחת, ולדת היה בכלל תפקיד שונה מאשר בארץ- זה היה יותר מכנה משותף בין אנשים, ופחות הדגש על המצוות והאמונה.

כל החוויה הזאת נתנה לי עוד ניסיון בהדרכה. להדריך נוער אמריקאי זה שונה לחלוטין מלהדריך נוער ישראלי. בלטה לי מאוד תרבות המשמעת. למשל, כשהדרכתי ילדים בגיל 4-5 שנים אחד הילדים החמיץ ואמר Damn, הוא נענש וישב בצד למשך משחק שלם. אצלנו זה כמו להגיד "שיט" וזה נאמר בלי הרהור נוסף – זה השאיר עלי רושם רציני.

נחשפתי קצת לאורח חיים יהודי ואמריקאי וזה היה מאלף ומהנה.

נהניתי להשתתף במאמץ הישראלי ל"טפטף" את קיומה של ישראל כבר לילדים צעירים ומאמין שגם תרמתי. בשמחה הייתי חוזר לשם עוד קיץ כדי לחוות את החוויה האדירה הזאת!

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

ג-1.10.2011 מסתימת עונת הפחצה
התוצרה והפצה לעולם האמריקאי
יונתן צביה יוסי שרון. איאורה בן חורין וצ'ור בקלש

איותם בקל שהיטה אמציות -
פרטי כנפיים לקראת התחלות חדשות
מלאכה לקי, אהויים, אסביס ואכל המשפחה
צ'ק צ'אחה והפכה נחת

איתי איסמין וסי
וכל המשפחה הפכות חמות
אהואצת הבן והנכד עילאי

עם ראשית השנה נפרדנו ממטפלת התינוקות הוותיקה ריטה אוציטל.

לריטה,

היו היה לפני 17 שנה... חיפשנו מטפלת תינוקות חיפשנו. חיפשנו

פאינו ופאינו

ואבסול את ריטה בחפנו.

ריטה בהחלטה אמיצה לקחה את כל המשפחה מכיסופים הפחוקה

וביחוד החליטו להתנסות לחיות בכפר מנחם שבשפלה.

וכך השעת אלינו בחורה קצת אינטימית נמרצת מקצו עית.

עם שש הוואר צרוס אמריקאי וארץ שאינו נשאר.

למנו מאק מה ליה:

"פינייה" כשילד או אבואר מנצנצ. לאכול אלפא חורס וריבת חלה.

ליצלת אצלנו הפכה תינוקות שכבר קשה לספור...

ליצלת אצלנו הפכה מטופלות. שלמדו מאק איך מטפלים בתינוקות.

איך מקבלים את התינוקות וההורים בהוקר עם בובה פותי המלמדת.

איך שומרים על אווירת בית הבית התינוקות.

איך שומרים על אווירה טובה בצוות שלך ואל הפסוואן הסמוך.

איך מטיילים עם תינוקות שיצחו בכל רחבי הקבול וישתמשו בכל החושים.

איך מכניסים פצפונים לארץ החול ולחצר גרוטאות. כשרק מתחילים ללכת.

איך מארפנים ארץ גרוטאות ותיבות ועוז ועוז...

ואם כשילד ידעת איך ללמוד עם הילדים ולהציע אותם קדימה.

התחברת לאקולוטיה של כפר מנחם והיית פתח לא ערכת השיל השיל שלנו.

התקופה בה הייתי פכלת. הפכה פעמים נעלפתי בק בעצרה. פראיונות ובאיפואים שונים

זל המ ערכת.

היית לנו ותקת העובדות ועוין לוותיקות ולחזשות.

אנו פוצים להוצות לך על הפכה שנים של עבודה מסורה ומקצו עית עם שמחה

והואר שהכנסת סביבך.

אנו מאחלים לך עוז הפכה שנים של עשייה. עניין והצלחה בצרכים החזשות אליהן

תפני!

מאיתנו באהבה

צביה. יהודית ומערכת השיל הפך הכפר מנחם

אנחנו מצטרפים לתודות ולברכות.

את ריטה מחליפה בבית התינוקות רוזאן גולדברג.

איחולי הצלחה לה, לתינוקות ולהורים.

מה שלום החינוך ?

שמחה וסיפוק רב גרמה לי רשימתה של טלי שור ב"עלון היישוב" האחרון. בסגנון שוטף וסוחף היא הביעה שביעות רצון עמוקה משנת הפעולה הראשונה של בית הספר החדש שלנו "האלה", ציינה את מסירותן של כל בנות הצוות בקביעת חוקים ומסורת. כן ציינה טלי את העזרה ההדדית המתמדת ביניהן. טלי שור גם הפליגה בשבח "שיטת הנושאים", שהיא סימן היכר מובהק של בית הספר הקיבוצי, באשר היא שואפת להציג תמונת עולם שלמה ושוללת את פיצולה הקבוע למקצועות מקצועות, שאין ביניהן כביכול כל קשר, כפי שנהוג ברוב בתי הספר בארץ ובעולם.

באותו שבוע התארחו בפגישה של גיל הזהב ("יום חמישי של דליה") - אסתר יוגב, שהיא עתה מנהלת(!) סמינר הקיבוצים. היא ציינה שחברי קיבוצים הם עתה מיעוט קטן בין תלמידי הסמינר וגם בין מוריו-מרציו, אך היא ואחרים עושים מאמץ מתמיד לשמור על רוח קיבוצית במוסד – ביחסי אנוש, בהוראת חינוך, בגישה לעקרונות החינוך המתקדם.

אז קיבלנו בתוך שבוע אחד שתי תרועות עידוד ליישום "חזון החינוך" שלנו ולעושים בשליחותו. ואכן, ללא כל ספק, הם זכאים למלוא ההכרה והתמיכה של כולנו!

יואל דרום

